

Αλλιώς έγιναν τα πράγματα με τον Συλέα, υποστήριζε ο Ευριπίδης: Ως τιμωρία για τον φόνο του Ίφιτου, ο Δίας έβαλε τον Ερμή να πουλήσει τον Ηρακλή δούλο στον Συλέα. Ή, όπως άλλη εκδοχή αναφέρει, αυτό έγινε για να τιμωρηθεί ο Συλέας. Άλλωστε, ο Ερμής δυσκολεύτηκε να πείσει τον Συλέα να αγοράσει τον ημίθεο. Του ήταν πιο βολικό να εξαναγκάζει τους ξένους να του δουλεύουν χωρίς αμοιβή. Και σίγουρα είχε δίκιο:

Κάποια στιγμή, ο Ηρακλής ξερίζωσε όλα τα αμπέλια και τους έβαλε φωτιά. Αρπάξε και ένα βόδι, το θυσίασε στον Δία κι έκατσε να το φάει. Πιο πριν, ξεχαρβάλωσε κάποιες πόρτες και τις έκανε τραπέζι, βρήκε το πιθάρι με το καλύτερο κρασί, ζήτησε από τους έκπληκτους δούλους να το φέρουν φρούτα και στρώθηκε να φάει.

Ο Συλέας κατέφθασε πυρ και μανία. Ο Ηρακλής τον έπεισε να φάει μαζί του και να βάλουν στοίχημα ποιος θα πει το περισσότερο κρασί. Η κόρη του Συλέα έκατσε κοντά τους να δει τον αγώνα. Ο Ηρακλής της ρίχτηκε κι εκείνη δεν τον απόδιωξε. Όταν όμως τους πήρε είδηση ο Συλέας, όρμησε να τους σταματήσει. Ο Ηρακλής εξαγριώθηκε, παράτησε το γεύμα, το κρασί και την κόρη κι έφυγε. Βρήκε ένα ποτάμι, έστριψε το ρεύμα του να περάσει μέσα από τα χωράφια και κατέστρεψε τα πάντα.

Στην Φυλλίδα, την πόλη της Θράκης κοντά στο Παγγαίο, ζούσε ο Συλέας κατά άλλη εκδοχή. Δεν ήταν κτηματίας αλλά ληστής που σκότωνε τους ξένους. Τον σκότωσε ο Ηρακλής κι άφησε την περιοχή στον καλό αδελφό του νεκρού, τον Δίκαιο.

Δεν παραμόνευε ο Συλέας τα θύματά του στην Θράκη αλλά στο Πήλιο, επέμεναν άλλοι. Εκεί τον βρήκε και τον σκότωσε ο Ηρακλής. Ο αδελφός του νεκρού, ο Δίκαιος, πήρε κοντά του την κόρη του Συλέα αλλά και φιλοξένησε τον Ηρακλή. Ήρωας και ανιψιά αγαπήθηκαν. Ήρθε όμως καιρός ο Ηρακλής να φύγει. Η αγαπημένη του μαράζωσε και πέθανε από τον καημό της. Ο Ηρακλής επέστρεψε και ήθελε να αυτοκτονήσει στον τάφο της. Τον συγκράτησαν. Ο τάφος της κόρης του Συλέα έγινε ναός για την λατρεία του Ηρακλή.

(τελευταία επεξεργασία, 21 Σεπτεμβρίου 1821)